

Arrest

nr. 135 546 van 18 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 8 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 19 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. VERMEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven van 6 november 2012 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 5 september 2013 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 8 november 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 13 maart 2014 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, evenals de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van een inreisverbod.

1.5. De beslissingen zoals bedoeld in punt 1.4. worden op 19 mei 2014 ingetrokken.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 19 mei 2014 opnieuw een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, evenals de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van een inreisverbod.

1.7. Verzoeker dient tegen de beslissingen zoals bedoeld in punt 1.6. een beroep tot schorsing - en nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep wordt bij arrest met nummer 135 545 van 18 december 2014 verworpen.

1.8. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, neemt op 19 augustus 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op dezelfde datum aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, betreft de bestreden beslissing en luidt als volgt:

"[...] De heer, die verklaart te heten: [...] wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 19/08/2014.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Artikel 74/14 :

- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten met inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 04/06/2014

Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visum gezinshereniging aan te vragen [...]"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. De bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vermeldt dat verzoeker onder een inreisverbod staat, dat hem betekend werd op 4 juni 2014. Zoals verzoeker zelf aangeeft heeft hij tegen deze beslissing een beroep ingesteld bij de Raad, doch er dient evenwel te worden vastgesteld dat het schorsings- en annulatieberoep ingesteld tegen voormeld inreisverbod alsmede het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het gepaard gaat, bij arrest met nummer 135 545 van 18 december 2014 werd verworpen. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar en het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het gepaard gaat zijn derhalve definitief geworden.

2.3. Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: “*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)*”. Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep. Verweerder mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niets anders dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staat – vast te stellen dat het verzoeker voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), *quod non*, en een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat dergelijke redenering kort door de bocht is en dat men “de kar niet voor de paarden mag spannen”, doch met deze overtuiging doet zij geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling, op grond waarvan de Raad terecht kan stellen dat het inreisverbod definitief is geworden en waar de Raad vervolgens de passende gevolgen – namelijk het vaststellen van een gebrek aan belang ten aanzien van een bevel om het grondgebied te verlaten – aan kan geven.

2.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift een schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), merkt de Raad nog op dat verzoeker zijn grieven hieromtrent kan laten gelden in het kader van een eventueel verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod, nadat hij is teruggekeerd naar zijn herkomstland. Zonder een opheffing of opschorting van het betreffende inreisverbod, blijft immers de vaststelling gelden dat zelfs indien huidig bevel om het grondgebied te verlaten zou worden vernietigd, het verzoeker voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven. Verzoeker dient zich derhalve eerst terug naar zijn herkomstland te begeven om aldaar het obstakel dat hem verhindert op het Belgisch grondgebied te verblijven – met name het inreisverbod – te laten opheffen of opschorten, waarbij het hem vrijstaat zich te beroepen op de argumenten ontleend aan artikel 8 van het EVRM. Uit een lezing van de parlementaire voorbereidingen bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, blijkt dat gezinsherenging met een Belgische onderdaan uitdrukkelijk wordt aangehaald als mogelijke humanitaire reden ter ondersteuning van de opheffingsaanvraag van het inreisverbod, dat op elk moment kan worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats van de vreemdeling in het buitenland (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 1825/001, 21-22). Verzoeker dient dan wel succesvol beroep te hebben aangetekend tegen de door de verwerende partij ter terechtzitting neergelegde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van het district Deurne van 24 september 2014, die weigert de door verzoeker op 24 mei 2014 afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw S. te registreren in het bevolkingsregister wegens het feit dat deze verklaring kennelijk gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Hierin wordt gesteld dat mevrouw S. in een sociaal zwakke positie verkeert, drie ongelukkige relaties achter de rug heeft en drie kinderen heeft van drie verschillende partners, waardoor mevrouw S. “*zo mogelijk een gemakkelijk slachtoffer [is] van schijnsamenwoning*”.

Gelet op bovenstaande is huidig beroep onontvankelijk, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang. Er dringt zich derhalve geen onderzoek en uitspraak op omtrent de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid op grond van een andere reden.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

M. EKKA